

nosti ve výměrech a v usneseních opravit, třebaže cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. zvláštního ustanovení v tomto směru nemá. Měl tudíž rekursní soud odpůrcův rekurs, jenž nesměřoval proti samému příkazu (§ 575 druhý odstavec c. ř. s.), nýbrž proti tomu, že první soud původní výměr podle § 430 (419) c. ř. s. opravil, ač k tomu podle rekurentova mínění nebyl oprávněn, zamítnouti jako neodůvodněný. Než tím, že rekurs byl jím odmítnut jako podle § 575 druhý odstavec c. ř. s. nepřipustný, nebyl rekurent postižen, a nemá proto důvodu, by si na odmítnutí stěžoval, při čemž se podotýká, že oprava nezpůsobí žádnou komplikaci, protože zůstává při opraveném usnesení, v němž jest i vysloveno, že se rok položený na 1. září 1927 nebude konati a že se původní námitky žalovaného staly opravou omylně vydaného příkazu bezpředmětnými. Dovolacímu rekursu, správně, pokud jako takový nebyl odmítnut, rekursu nebylo proto vyhověno.

Čís. 7643.

Podnikatelem kina, zodpovědným za to, by bylo zařízení udržováno v takovém stavu, by nebyla ohrožována tělesná bezpečnost návštěvníků, a za mimosmluvní zavinění v tomto směru, jest majitel licence.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, Rv II 218/27.)

Žalobce stoupl v kině, provozovaném žalovaným spolkem, na hladkou desku ústředního topení, uklouzl a pádem se poranil. Žalobní nárok na náhradu škody proti žalovanému spolku, k němuž přistoupili jako vedlejší intervenienti majitelé domu, v němž bylo kino provozováno, uznal procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce byla věc posouzena správně. Nižší soudy zjistily ve shodě se spisy policejního ředitelství, že smlouva, již v době úrazu bylo provozování kinematografické licence přenecháno vedlejším intervenientům na vlastní vrub, nebyla příslušným úřadem schválena. Podle § 9 min. nař. ze dne 18. září 1912, čís. 191 ř. z., který jedná o osobním vykonávání licence, jest její propachtování vůbec zakázáno; dovolen jest jen provoz zástupcem (obchodvedoucím) a i ten musí býti úředně schválen. Z toho plyne, že podnikatelem kina, zodpovídajícím za to, by zařízení bylo udržováno v takovém stavu, by nebyla ohrožována tělesná bezpečnost návštěvníků, ruče jím za mimosmluvní zavinění v tomto směru, jest majitel licence. Nižší soudy tudíž právem pokládají žalovanou jednotu za pasivně legitimovanou ke sporu. Otázkou, zda smlouva,

jíž se provoz licence ponechává jiné osobě na vlastní vrub, jest platnou mezi stranami (rozh. sb. n. s. čís. 6001), netřeba se zabývat, poněvadž má význam jen pro případné postižní nároky žalované jednoty proti vedlejším intervenientům, o něž v tomto sporu nejde. Zavinění žalované shledaly nižší soudy správně v tom, že neodstranila mřížku, ač mohla seznati, že jest nebezpečná. Odstraniti nebezpečí spojené s používáním mřížky bylo podle §§ 335 a 431 tr. zák. její zákonnou povinností. Byla by tedy podle § 1298 obč. zák. prosta zodpovědnosti za její stav jen, kdyby byla prokázala, že jí bylo nemožno vyhověti této zákonné povinnosti. Námitka žalované, že zařízení kina bylo prohlédnuto a opraveno odborníky a že nebylo tehdy shledáno potřebným mřížku opravit neb odstraniti, mohla by po případě býti závažnou, kdyby šlo o ručení žalované podle § 1319 obč. zák., pro otázku, o kterou zde jde, však nemá významu. Zcela nerozhodno jest též, že snad již mnoho jiných lidí přešlo přes mřížku a to i při deštivém a sněživém počasí že se nikdy nepříhodil úraz a že též na jiných místech sálu jsou mříže a že ani tam se ještě nikdy nic nestalo. To vše nedokazuje, že žalovaná při řádné pozornosti nemohla poznati nebezpečnost mřížky. Ručila by podle § 1299 obč. zák., i kdyby bylo bývalo třeba zvláštních vědomostí, aby bylo lze rozpoznati nebezpečný stav mřížky. Mohla však poznati i při obyčejných schopnostech a bez odborných znalostí, že na ohlazené mřížce může snadno uklouznouti, kdo na ni stoupne nevěda o ní a nemoha při nedostatečném osvětlení poznati její nebezpečnost, a že nebezpečí je tím větší, vstoupne-li na ni obuví hladkou. Zda v budově byl přístroj, by si návštěvníci mohli oškrábatí sněh s bot, a zda je předepsáno míti takový přístroj, není pro rozsouzení sporu závažné, poněvadž není prokázáno, že by žalobce nebyl uklouzl, kdyby nebyl měl na botách přimrzlý sněh.

Čís. 7644.

Proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo v řízení o nepatrné věci vyhověno odvolání a žaloba odmítnuta pro zmatek, jest rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1927, R I 1053/27.)

Ve sporu o 21 Kč 50 h vyhověl odvolací soud odvolání, vyslovil zmatečnost rozsudku i předchozího řízení a odmítl žalobu. Rekurs do usnesení odvolacího soudu odvolací soud odmítl. Důvody: Usnesení odvolacího soudu lze sice napadnouti rekursem podle § 519 čís. 2 c. ř. s., ježto byla vyslovena nejen zmatečnost řízení, nýbrž i žaloba byla odmítnuta. Ježto však jde o rozsudek ve věci nepatrné, není rekurs přípustným (§ 517, poslední odstavec, c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.